

Salvador Macip

Promoció Andy Warhol. Color blanc. Va estudiar Medicina a la Universitat de Barcelona (1988-1994) on es va doctorar en Genètica Molecular i Fisiologia Humana (1998). Especialitzat en recerca oncològica, va treballar a l'hospital Mount Sinai de Nova York i des del 2008 al Mechanisms of Cancer and Ageing Lab que dirigeix a la Universitat de Leicester. És també mestre en aquesta universitat (Dep. Biologia Molecular i Cel·lular) i des de l'1 de març ho és a la Universitat Oberta de Catalunya (Estudis de Ciències de la Salut).

Com a escriptor, és autor de més de 30 obres tant de ficció com de no-ficció. Una de les més conegudes és *Les grans epidèmies modernes*(2010), reeditada el passat mes d'abril amb un pròleg sobre la Covid-19.

[Llegir l'entrevista completa.](#)

Marc Giró Costa

Fill d'Angelina costa, antiga mestra de l'escola, Marc Giró va entrar a Garbí amb pocs mesos de vida i s'hi va estar fins als 18 anys. Reivindica la vigència dels valors que transmet l'Escola.

Com es defineix professionalment?

No he tingut mai vocació. M'he dedicat a anar tirant i a aprofitar les oportunitats... Crec que la societat actual reclama i valora punts de vista descentralitzats, originals,

personals... com els que puc oferir jo. Sóc un *cuentista* de cap a peus, que no és el mateix que *viure del cuento*... Em sento com aquells comedians que anaven de poble en poble amb un carro: si la funció agrada, m'hi quedo; si no funciona, agafo el carro i tiro endavant.

Com l'ha influenciat el projecte pedagògic de l'Escola?

Diria principalment que l'Escola ofereix oportunitats per anar trobant el teu camí. Per exemple, el primer dia que vaig fer escacs vaig veure que jo no tenia ni la ment ni la predisposició per allò. En canvi, em va atreure la cultura del disseny i l'espai. Treballar en un edifici de Bohigas t'educa l'ull a nivell estètic. La qüestió artística, musical o de les arts escèniques hi estava sempre present, era una possibilitat de vida i de desenvolupar-te creativament.

Va publicar un llibre sobre bones maneres...

Sí, imagino que també és herència de la cura que té l'Escola del "saber estar". El millor exemple és l'hora de dinar: els que hem passat per Garbí podem pelar qualsevol fruita amb coberts. També m'agradava el cicle del temps: conèixer que ara ve Santa Cecília, després Sant Nicolau, el Nadal, la Quaresma... La sensació d'entendre com funciona el temps i saber organitzar-se. ¡I sabem col·locar molt bé els pronoms febles!

Algún mestre que l'hagi marcat especialment?

Ferran Borràs, professor d'Història de l'Art, que era molt exhaustiu i acabava fent les coses molt fàcils. Em va fer adonar que allò m'interessava i que me'n podria sortir. Els mestres formaven un catàleg de personatges molt original, amb una personalitat i un caràcter molt forts. I vestien molt bé. El Sr. Sánchez, la Mercè Guilera, la senyoreta Andreu, la Núria Vidal... Eren models de persones adultes. És una vergonya que avui no es valori la professió de docent. Una societat que no respecta els seus professors està completament perduda, com s'està demostrant.

Quins coneixements s'haurien de transmetre actualment?

Crec que no podem renunciar a la formació en Humanitats. Saber llegir, escriure o interpretar un text és fonamental per entendre l'entorn on vivim. Els joves d'avui viuen una relació molt elèctrica amb qüestions com la política o el sexe. Potser estem creant adults abans d'hora i els joves necessiten més recursos per encaixar en entorns que inicialment els semblin hostils i aprendre que es poden equivocar, que sempre pots aturar-te i canviar de direcció. També cal revisar els programes educatius des d'una perspectiva de gènere i analitzar l'encaix del col·lectiu d'immigrants. Necessitem institucions lliures, lluny de la política.

Quin és el seu primer record de l'Escola?

A la llar d'infants recordo la fila d'orinals, la senyora Pepita i unes farinetes de fruites que no m'agradaven gens. I el primer dia de parvulari, assegut al banc del jardí de baix, ben abrigat i mirant aquell moviment de nens i mestres. Primer vaig pensar "Mare de Déu, la que ens espera", però em va fer un clic al cervell i... "Vinga, comença l'aventura!".

Comunicat institucional

La **Fundació Escoles Garbí** manifesta la seva tristesa i malestar per la sentència condemnatòria que avui ha fet pública el Tribunal Suprem amb relació al procés obert contra els líders socials i polítics catalans, que suma un total de 100 anys de presó.

Estem convençuts que el diàleg és i serà la solució a

qualsevol conflicte en el marc de l'exercici de la política i mai no s'aconseguirà per la via de la repressió i judicialització. No en va, una de les finalitats educatives del nostre Projecte pedagògic té com a objectiu que els nostres alumnes esdevinguin ciutadans responsables i lliures, que sàpiguen exercir els seus drets i deures, sempre potenciant el diàleg i la mediació en la resolució de conflictes.

Des de la Fundació expressem el nostre suport a totes les famílies directament afectades per la sentència, algunes d'elles vinculades a les nostres escoles, i sobretot, a totes les persones que estan privades de llibertat pels esdeveniments succeïts els mesos de setembre i octubre de 2017.

Badalona, 14 d'octubre de 2019

Esplugues de Llobregat, 14 d'octubre de 2019

Distincions PAU 2019

La Marta Gutiérrez i l'Oriol Juan de l'escola de Badalona i l'Anna Melchor i l'Adriana Lavin de l'escola d'Esplugues han obtingut Distinció PAU 2019.

Aquests guardons els otorga des de l'any 2001, el Consell Interuniversitari de Catalunya per reconèixer públicament l'esforç dels/de les estudiants, així com la seva bona preparació en la realització d'aquestes.

Es concedeix la Distinció de les PAU a l'alumnat de Catalunya que en la convocatòria ordinària de juny ha obtingut una qualificació igual o superior a 9 punts, en la nota de la PAU

Felicitem la Marta, l'Oriol, l'Anna i l'Adriana que han aconseguit amb esforç i tenacitat aquests resultats!

Oriol Jofra

Va estudiar 14 anys a Badalona i avui, amb 37, gestiona projectes tecnològics internacionals. Porta el seu fill Roger a l'Escola i l'any vinent hi portarà també la Laia.

L'**Oriol Jofra** es defineix com "emprenedor per vocació". Va ser alumne de l'escola de Badalona del 1984 al 1998 (de P3 a segon de BUP, promoció Omega) i després d'estudiar Informàtica es va continuar formant durant una dècada en diferents consultories de nivell internacional amb projectes a París, Palma de Mallorca, Sydney, Nairobi, Quito, Lima o Barcelona.

El 2010, en l'inici del desenvolupament de diversos projectes empresarials propis, va posar en marxa la seva primera empresa. Avui, gestiona tres empreses dedicades a noves solucions tecnològiques dirigides, principalment, a administracions públiques. Els projectes són molt variats: "Des d'apropar les administracions als ciutadans mitjançant les noves tecnologies a aplicar la intel·ligència artificial en la detecció de blanqueig de capitals".

El primer record que li ve al cap en parlar de l'Escola?

Un record de felicitat pels anys que hi vaig ser i les amistats que hi vaig fer. Si hagués de situar-me en algun racó seria, sens dubte, la biblioteca del primer pis de l'edifici noble.

Com va començar a estudiar a l'Escola?

Vaig entrar-hi als tres anys, quan els meus pares van decidir que volien que els seus fills tinguessin la mateixa educació que els fills dels veïns. És curiós però, fins avui, no havia fet mai aquesta pregunta als meus pares... Van prendre una bona decisió!

Era conscient de la diferència d'estudiar a Garbí Pere Vergés en relació a d'altres centres?

En aquell moment no era capaç de valorar tot el que significava, però és veritat que quan parlava de l'escola els altres no entenien res... Colors? Càrrecs? Música? Era singular en aquella època i per a molts encara ho és avui.

Recorda amb especial sentiment algun mestre?

Sí que recordo els mestres, però la veritat és que quan parlo amb antics companys sempre recordem el personal no docent: Sr. Eulogio, Sr. Martí, Sra. Perelló, Sra. Ramona... Ens feien sentir com a casa.

Manté relació amb els companys de classe?

Molta! Hem fet algun sopar multitudinari i algunes trobades més reduïdes. També ens trobem amb més d'un quan portem els fills a l'escola als matins... És un senyal inequívoc que mantenim un record especial.

Com ha influenciat el projecte pedagògic de l'Escola en la seva vida professional?

La meva vocació és l'emprenedoria. M'agrada començar projectes partint únicament d'una idea. Gràcies a un dels meus clients –una cooperativa de serveis a les persones que ho necessiten– i a un altre pare de l'escola, he après que les empreses han de tornar a la societat una part d'allò que n'extreuen. Això mai no hauria estat així si els meus valors no haguessin estat alineats amb aquesta idea.

Participa en xerrades d'orientació professional a l'Escola. Què transmet als joves d'avui?

Sí, fa tres anys que vaig a l'escola per Nadal a explicar les meves "batalletes" perquè vull que entenguin que el fracàs és el més probable... Comencen a escoltar-me quan parlo dels diners que he arribat a perdre fins a arribar on soc ara.

Quina professió els recomanaria?

Sona a tòpic, però recomanaria que fessin allò que els agradi, que ho facin amb passió i que aprenguin a posar altres coses per davant de l'àmbit laboral (a mi em va costar molt d'aprendre-ho).

Creu que cal que estiguin més ben preparats en algun camp?

Des de l'atreviment del desconeixement del món pedagògic, diria que cal molta més preparació tecnològica des de ben petits. Hi ha països que ensenyen programació orientada a objectes als nens de Primària.

Porta el seu fill Roger a l'Escola i l'any vinent hi portarà la Laia. Creu que segueix sent vigent el Projecte Pedagògic de

l'Escola?

De fet, crec que l'Escola encara va molts anys per endavant respecte a altres institucions escolars. Quan jo hi vaig entrar, ara fa 34 anys, ningú no agrupava els nens per colors, ningú no integrava la música en el projecte educatiu, ningú no implicava les famílies en les activitats d'aquella manera... A dia d'avui, moltes escoles encara no han reaccionat.

“Qui digui que les empreses no tenen ànima, s'equivoca. A través d'elles transmetem tots els valors que hem après”

Acte de graduació Libeccio i Odyssey

Divendres 31 de maig vam celebrar l'acte de graduació de les Promocions **Odyssey** de Badalona i **Libeccio** d'Esplugues.

Va ser un acte molt bonic que va comptar com a padrina de les dues promocions amb la Dra. Laura Soucek, investigadora del Vall d'Hebron Institut d'Oncologia (VHI0), professora ICREA i fundadora i CEO de Peptomyc S.L.

La Dra. Soucek ens va fer una xerrada encoratjadora i optimista de com amb tenacitat i voluntat s'arriben a aconseguir els reptes que un es proposa i els nostres alumnes van poder obtenir els seus diplomes i ensenyes de mans dels seus tutors, coordinadors i directors.

Felicitats a tots els alumnes que han fet un llarg camí fins aquí i un agraïment a les famílies i mestres que els han acompanyat.

Libeccio, Odyssey ara si que ja podem dir que sou Antics

Alumnes de Garbí Pere Vergés!

Clara Peya, Premi Nacional de Cultura 2019

El Consell Nacional de la Cultura i de les Arts ([CoNCA](#)) ha reconegut enguany amb el **Premi Nacional de Cultura**, entre d'altres entitats i artistes, la **compositora i intèrpret**, i **antiga alumna de Garbí Pere Vergés, Clara Peya**.

La Clara va formar part de la promoció Auf Wiedershen i ja va destacar mentre estudiava a l'escola. Com diu una de les seves mestres, l'Enriqueta Farràs: *"Fa més o menys uns vint anys ja ho dèiem: "Aquesta nena és ben especial". Ara, el talent d'aquesta jove artista ha estat reconegut per la premsa, el públic i el món de la cultura: [Clara Peya](#) és compositora, pianista, creadora de diferents espectacles, treballadora incansable, original, espontània, valenta, transgressora, eclèctica, curiosa..."*

Des de la Fundació Escoles Garbí estem convençuts que li és ben merescut el Premi Nacional de Cultura 2019. Per això us recomanem vivament que l'escolteu i gaudiu amb la Clara, perquè ella bé que ho fa amb els seus missatges intensos que no deixen indiferent a ningú, i el que és més entranyable de tot és que sempre té un somriure per al seu públic.

Moltes felicitats Clara!

Sara Bartomeus Ferré

Va viure tota l'escolarització a Esplugues. Ara, recorda els 15 anys a l'escola des de la perspectiva d'una arquitecta especialitzada en el disseny i l'estudi de l'espai públic i col·lectiu.

Nascuda a Copenhaguen, va estudiar a Esplugues entre 1970 i 1985, membre de la promoció Lavinia. Llicenciada en Arquitectura per l'ETSAB-UPC, va obtenir també el Màster d'Arquitectura del Paisatge a la UPC. Avui, és professora titular de la Illinois School of Architecture-University of Illinois at Urbana-Champaign, als Estats Units. Des del 1997, també és professora al Màster d'Arquitectura del Paisatge a la FPC i des del 2004 treballa al Departament d'Urbanisme i Ordenació del Territori a l'ETSAV. Ha estat investigadora del LUB- Laboratori d'Urbanisme de Barcelona i membre de la Comissió d'Arquitectura de l'Ajuntament de Barcelona i del Consell Assessor d'Urbanisme i Paisatge-COAC.

En el seu propi estudi, Renau Bartomeus Arquitectes, ha desenvolupat projectes de planificació, de paisatge i d'arquitectura habitatge social, espai públic, equipaments i espais expositius que han estat reconeguts localment i internacionalment. La seva recerca transdisciplinar se centra en els paisatges llindar, espais públics i col·lectius, que són generadors d'habitabilitat urbana, d'identitat col·lectiva i de cohesió social i mediambiental.

“L'èmfasi en la creativitat potenciava els nostres interessos i dons naturals. Ha estat definitiu en la meva vida professional”

Quin és el primer record que li ve al cap en parlar de

l'Escola Garbí?

Quan va morir Pau Casals, a la sala de música de baix, asseguts a terra i pintant amb les mans mentre escoltàvem "El Cant dels Ocells". Em devia impressionar molt perquè el record és molt viu i només teníem sis anys... I també les actuacions al menjador, Sant Nicolau, els poemes, els pessebres de fang... Els Nadals a l'escola eren màgics.

Per què la van escollir els seus pares?

Estem infinitament agraïts als pares per la seva clarividència i esforç econòmic a l'hora de portar-nos a una escola pedagògicament innovadora, laica, progressista i catalanista, en aquells temps tan foscos i retrògrades. Ells havien rebut una educació religiosa i rígida i buscaven per a nosaltres una educació laica però ètica, una formació cívica i humana, l'educació de la persona completa. Els va agradar l'espai i l'ordre que s'hi respirava i, sobretot, la relació entre mestres i alumnes, respectuosa però càlida i personal.

Era conscient llavors de la diferència d'estudiar a Garbí?

Potser no gaire... Tot i que em sorprenia que altres nens odiaven l'escola i nosaltres hi anàvem contents i amb il·lusió. En fer-te gran t'adones de la troncalitat de l'educació en comunitat i del sentiment de pertinença, la responsabilitat o la implicació en la vida política, cultural i artística. Civisme, cultura, llibertat i democràcia en ple franquisme... Brutal!

Algun racó especial de l'escola?

La piscina amb l'olor de clor i els vidres entelats, els passa-dissos de linòleum i les passes sordes de les sabatilles Victòria, les classes i la llum taronja filtrada pels tendals, les parets de totxo i les sanefes de ceràmica dels penjadors, les paneres amb Plastidecor a les taules... A l'exterior, els terrats amb l'estació meteorològica, els jardins amb les sorreres i la caseta de troncs, les grades de BUP...

Recorda amb especial sentiment algun mestre?

De petita, la Margarida Canonge, la Montse Morales, la Teresa Canela, la Núria Vidal i la inoblidable Srta. Ponsati. Més endavant, l'Olívia de Miguel i la Teresa Serra, que juntament amb el Javier Pérez i en Joan Llort van ser claus en la meva adolescència i en la passió per la literatura i l'arquitectura. I em deixo moltes mestres, dones molt potents, que han estat com diuen els americans, autèntiques "role model".

Com ha influenciat el projecte pedagògic de l'Escola en la seva vida professional?

No dubto que ha estat definitiu l'èmfasi pedagògic en la creativitat, que potenciava els nostres interessos i dons naturals. En la vida personal i professional també m'han servit valors com la solidaritat i l'empatia, que m'han portat a un cert activisme i participació compromesa en associacions professionals, culturals i docents, així com, a l'enfoc social de la meva arquitectura, docència i recerca. També l'equilibri entre el lideratge i el treball en equip, essencial en una feina tan coral com l'arquitectura.

Creu que cal incloure més coneixements sobre arquitectura en la formació escolar?

S'ha de fer pedagogia perquè el ciutadà-habitant s'eduqui en el valor de l'espai, la ciutat i el medi ambient. Això comença des de ben petits. Ajudaria a explicar millor la nostra feina, que no deixa de ser millorar la qualitat de vida de la gent.

"LA NOSTRA ESCOLA ÉS REFERENT EN LA CAPACITAT TRANSFORMADORA DELS ESPAIS SOBRE LES PERSONES I EL CONJUNT DE LA SOCIETAT"

"A l'escola, el projecte arquitectònic i pedagògic es potenciaven mútuament. És una lliçó viscuda molt reveladora de

la capacitat transformadora dels espais sobre les persones i la societat. L'organització espacial de l'escola com una

ciutat –ahora, com una casa– és la traducció arquitectònica de la seva concepció com a societat. Em venen al cap els arquitectes holandesos Van Eyck i Hertzberger, que han reflexionat sobre l'analogia entre casa, escola i ciutat, i la importància dels espais col·lectius com a espais de transició en qualsevol de les escales. En les seves escoles exploten les qualitats afectives de les formes arquitectòniques i dels espais, que estimulen la interacció entre persones.

L'edifici de l'Escola Garbí n'és també un gran exemple i es caracteritza per la bona articulació i transició entre les classes (habitatges) i els espais col·lectius dels corredors (carrers elevats) oberts al menjador (la plaça pública); la transparència i la comunicació visual entre espais estimulen la socialització; la fluïdesa, la seva bona mida i l'escala humana; la calidesa dels colors, la llum i la continuïtat visual amb l'exterior; la singularització dels espais en forma, volum i també en caràcter, recolzada per l'enfoc pedagògic. El fet d'assignar noms i conceptes a classes i jardins, en lloc de lletres i números, així com de tenir-ne cura i mantenir-los amb els propis càrrecs, fa que l'alumne se'ls estimi i apropiï, que se senti part d'un lloc i d'una comunitat."

Ètica periodística versus línia editorial

Avui dimecres dia 12 els alumnes de 1r i 2n de Batxillerat de les nostres escoles han assistit a la sessió d'aquest cicle de

conferències del curs.

El tema escollit pels propis alumnes ha estat “Ètica periodística versus línia editorial”, i per a parlar-ne hem comptat amb dues convidades d'excepció, **Esther Vera, directora del diari Ara**, i **Neus Tomàs, subdirectora d'elDiario.es**. La moderació ha anat a càrrec de l'antic alumne, Gerard Serralabós, que actualment està estudiant Filosofia, economia i política. Compartint escenari amb ells tres alumnes de cada escola, han traslladat un seguit de preguntes que han preparat en els darrers dies amb els seus companys de curs.

En la última part de la sessió les dues ponents han pogut respondre les preguntes que els han fet arribar la resta de públic assistent.

Ha estat un sessió molt interessant en la que hem pogut compartir i debatre sobre l'ofici de periodista, l'ètica i l'honestedat d'aquesta professió i quina és la funció de la informació periodística en el nostre entorn i en un moment com el que estem vivint hores d'ara al nostre país.

Ens quedem amb una idea, compartida per les dues ponents: per a exercir l'esperit crític, cal una “dieta informativa variada”.

Mor el novel·lista i crític literari Robert Saladrigas

Autor del llibre *L'Escola del Mar i la renovació pedagògica a Catalunya. Converses amb Pere Vergés*, Robert Saladrigas i Riera ha estat un dels novel·listes i assagistes més destacats de la literatura catalana contemporània. Des de jove es va dedicar al periodisme i va col·laborar en els principals diaris i revistes de Catalunya i de la resta de l' Estat espanyol. Ha estat vinculat a *La Vanguardia* durant quaranta anys com a crític literari.

Nascut a Barcelona, passa la seva infantesa entre l'Eixample i el Raval de Barcelona, barris que seran clau en la seva narrativa. És autor d'una extensa obra literària.

Entre els seus llibres més destacats hi ha *Boires* (1970), amb el que va guanyar el premi Víctor Català; *Memorial de Claudi M. Broch* (1986), guardonat amb el premi de la Crítica; *El sol de la tarda* (1992), premi Sant Jordi i Joan Creixells; *La llibreta groga* (2004), premi Josep Pla; i *La mar no està mai sola* (1996), premi Carlemany.

La seva gran amistat amb Robert Vergés li va permetre conèixer el seu pare, el Sr. Pere Vergés, i escriure sobre l'Escola del Mar, textos que són una aportació de primera mà a la història de la pedagogia catalana a través d'un dels seus protagonistes més rellevants.

